

STEPHANIE CLAES-VETTER, *Verholen Krachten*, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, zonder jaartal.

PAUL KENIS, *De Lokkende Wereld*, Amsterdam, U.M. Em. Querido, 1927.

MARIA PEREMANS-VERHUIJCK, *Hoe het zich wreekte*, Antwerpen, Algemeene Uitgeverij, geen jaartal.

Dat die fijne roman, hier onlangs besproken, van Maurice Roelants, *Komen en Gaan*, in Vlaanderen zoozeer de aandacht getrokken heeft, komt zeer zeker voor een deel doordat hij zoo bijzonder weinig concurrentie heeft in deze periode. De nog altijd krachtig produceerende groote Vlaamsche romanciers en novellisten niet te na gesproken — een Streuvels, een Buysse — is het niet heel veel schoons, wat in dit genre van de zuid-nederlandsche persen kwam in de laatste jaren.

Van de drie hier thans geannonceerde boekjes vind ik dat van mevrouw Claes nog het beste. Het bevat acht novelletjes, waarvan de eerste vier een zachte bekooring uitstralen, het vijfde is al minder en de overige drie zijn met de eerste niet meer te vergelijken. Mevrouw Claes, wie het toch zeker niet aan leiding ontbreekt, moest zich ernstiger en stelliger laten raden misschien. Het ontbreekt haar zeker niet aan gaven, aan geest en hart en aan het vermogen zich te uiten. Als zij dieper leert kijken in leven en menschenzielen zal zij ons nog menige goede kleine vertelling kunnen schenken. Maar dan ook werken, mevrouw, wérken voor den drommel!

Daar ligt het bij velen aan tegenwoordig, naar mijn overtuiging, er wordt te snél, te vlot, te vluchtig, te veel god-zegen-de-greep voortgepend, men lijdt niet meer voor zijn werk, men maakt er zich gladjes van af. Paul Kenis met zijn *Lokkende Wereld* moest zich eigenlijk een beetje schamen. Met een gemakkelijke pen, wat ervarenheid in zekere wereld, wat zinnelijke gevoeligheid en een beetje vertelkunst maakt men nog geen roman van beteekenis. Paul Kenis kan iets heel veel beters dan hij hier toonde. De lezers van Elseviers kunnen er eenigszins over oordeelen. Deze auteur doet misschien goed zich aan een naarstig bestudeerd geschiedkundig stramien te houden. Ofschoon hij toch ook eens een modern romanetje geschreven heeft — „De Roman van een Jeugd” — waarvan ik na jaren de aangenaam scherpen smaak nog op de tong heb. Waarom maakt ook deze schrijver het zich zoo gemakkelijk of werkt hij zoo haastig en onverschillig?

Het zoogenaamd romannetje — of wat verbeeldt het eigenlijk — van mevrouw Peremans-Verhuyck is in één woord zielig. Haar al te ploertige schilder doet nauwelijks menschelijk aan. Trouwens haar heele boekje, dat niet eens behoorlijk gecorrigeerd werd — och neen, 't is niets, 't is niets! En dat draagt dan nog als bijtitel: „Bibliotheek voor Iedereen, Eigen Serie No. 1.” Het begin dus van een cultureele onderneming!

H. R.